

gevaar, dat wij zwaarwichtig bouwden op een plaats waar ternauwernood een heipaal was geslagen, voldoende op onze hoede zijn geweest. Het is in ieder geval een verblijdend feit, dat er onder de studenten stellig nog wel belangstelling is voor de meer eenvoudige vragen van beginsel. Dit schijnt mij een zeer gelukkig verschijnsel. Tenslotte moet in principiis een student *begonnen* zijn daar, waar de eenvoudige catechisant ook begint. Alleen maar, hij mag bij dat begin niet blijven staan.

Iets van het symptoon dat wij signaleerden bleek, naar het mij voorkomt; op den socialen dag, gehouden in Maart van dit jaar waar de heer H. C. C. J. van der Mandere des morgens en des middags Mr A. I. M. J. Baron van Wijnbergen sprak. Vooral des morgens had de belangstelling grooter kunnen zijn. Overigens mag niet onvermeld blijven dat de bijeenkomst des middags bijna een stichtelijk karakter droeg.

Het is een van de prettige kanten aan de vervulling van het ambt van Rector, dat men zooveel nauwer contact heeft met de studenten, speciaal met het studentencorps, waarin zij schier allen zijn georganiseerd. De verhouding tusschen den Rector en het Studentencorps met zijn Senaat was, van mijn zijde althans, aangenaam. Wij hebben niet met elkaar omgegaan volgens den regel van Voltaire: „La parole a été donnée à l'homme pour déguiser sa pensée”. Aan gedachtevermomming door middel van het woord hebben wij niet gedaan, geloof ik. De gezellige plechtigheden op de Studentensociëteit waren mij een bewijs, dat er stellig onder de studenten een goede geest en een prettige werkkraft leeft.

Misschien bleek echter ook hier een zekere organisatiebeuheid, doordien telkens weer opviel, dat geest en geestigheid beter tot hun recht kwamen, indien zij spontaan naar voren konden treden, dan min of meer georganiseerd, een verschijnsel, waarop ook dit jaar in Lunteren door den voorzitter van het 28ste Calvinistische Studentencongres werd gewezen.

Dat er door de studenten intusschen goed werd gearbeid,